

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι Ἀρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. χρ. 12.
Ἡ συνάρομη εἶναι προπληρωσις ἰσότητος ἢ καθ' ἰσομερίαν
εἰς δύο τοῦς δόσεις.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἐν ἑξῆς Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 14 Ὀκτωβρίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Κ. Σ. Κόντου Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσχολίαι.

ΦΥΛΑΟΥ: Ἡ ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλάς, Περὶ τῆς πόλεως Γιοζγκάτ, ὑπὸ Α. Λεβίδου. — Ἐκ Γερμανίας, βίος καὶ σπουδαί τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν. — Ὁ ἄτυχος ἔρωτας (διήγημα). — Ἡ ὄργαντικὴ βιομηχανία, ὑπὸ Ν. Σωροκιάδη. — Ὁ Συνταγματάρχης, ἀμερικανικὸν διήγημα (συνέχεια).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Βουλγαρικαί, Ῥουμανικαί, Σερβικαί, Ῥωσικαὶ καὶ Αὐστριακαὶ ἐφημερίδες, καὶ συλλεθῆδην πᾶς ὁ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ αἰσίου μέλλοντος του ἐνδιαφερόμενος τύπος, μὲ φωνῆ γηθοσύνης ἐχαίρεισε τὸν ἐν Ἀθήναις σύλλογον τῆς Ἀνατολικῆς Ὀμοσπονδίας. Ἐδικαιολόγησε πᾶσαν ἐκ παρενοήσεως ὡς ἀνελληνικὴν κριθεῖσαν πορείαν τῶν κυβερνήσεών του, διέψευσε πάντας τοὺς ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν ληφθέντας ἐν Φιλιππουπόλει, Ἱεροσολύμοις, Ἄθῳ καὶ ἐν παντὶ ἑλληνικῷ κέντρῳ χαριεντισμοῦς, καὶ ἔτεινεν ἡμῖν ἀδελφικὴν χεῖρα! οἱ μυστικοὶ γεωγραφικοὶ πίνακες ἐξηφανίσθησαν καὶ εἰς τοὺς φανεροὺς ἀντικατέστη πᾶς ἄλλος ἐν τῇ Ἀνατολῇ χρωματισμὸς διὰ τοῦ κυανοχρόου Ἑλληνικοῦ λυπηρὸν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἤδη ἐστάλη ἐν Ἀθήναις ἐτερόθρησκος πρεσβευτὴς τῆς μιάς τῶν ἀνω ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἡμῶν δυνάμεων, ἐνῶ ἄλλοτε, ὅτε βλασφημῶς καὶ ἀμαρτωλῶς φερόμενοι ἐθεωροῦμεν τὴν Ῥωσικὴν ὀρθοδοξίαν ὡς πρόξενον πολλῶν ὑποῦλων διωγμῶν κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦτο θὰ ἐθεωρεῖτο λίαν παρήγορον καταλλήλως, ἐξ ἑτέρου τὸ νεώτατον ἡμῶν πολεμικὸν σκάφος ὠνομάσθη ἀηδῶν ὅπως σημάνη τὴν γαλήνην καὶ τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἂν ὠνομάζετο κόραξ θὰ ὑπετίθετο ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρακαθήσωμεν εἰς τὴν βορὰν τοῦ θνησιμαίου Ὄσμανλῆ, ἀν δὲ ἀλκυὼν, λάρρος ἢ φαλαρίς, ὅτι μελετῶμεν κατὰ θάλασσαν ἐκδρομὰς καὶ τολμημάτα.

Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ πρὸς ἐξομαλύνειν πάσης ἐξωτερικῆς περιπλοκῆς ὑπερφρεῖς ἐνεργειαί μας ἐν δὲ τῇ ἀπὸ Καρκλι-Δερβέν μέχρις Ἀντικυθῆρων Ἑλλάδι ἐπεκράτησε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην

ἄκρα εἰρήνην, ἀσφάλεια καὶ ὑγεία, καὶ μόνον ἐν Ἀθήναις ἀνεφάνη μετ' ἐπιτάσεως νέα νόσος: ἡ φραγαλίτις ὁ ὑπ' αὐτῆς προσβαλλόμενος καίει πᾶν ἐντυπον περιελθὼν εἰς χεῖρας του, ἰδιαίτερα δὲ παρατηρεῖται ἐφ' ἑσθ' εἰς τὸ καίειν ἐφημερίδας. Ὁ πρῶτος προσβληθεὶς κατέκαυσε δημοσίᾳ καὶ μέσῳ χαινοντος πλήθους τὸν «Αἰῶνα», τὴν «Ἀκρόπολιν», τὴν «Ἐφημερίδα», τὴν «Παλιγγενεσίαν», τὴν «Στοάν», τὴν «Σφαιραν» τὴν «Ὀραν» καὶ τινὰ Γαλλικὴν, ἧς δυστυχῶς οὔτε τὸ ὄνομα περιεσώθη.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κακὸν δὲν θὰ λάβῃ μείζονας διαστάσεις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἡ «Ἐβδομάς», ἅμα τῇ ἰδρύσει τῆς, ἐπιζητοῦσα θέματα ἐθνικὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, ὅπως διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐκπληρώσῃ τὸν δι' ἑν προώριστο σκοπὸν, ἐθεώρησεν ὡς πολῦτιμον αὐτῆς συνεργᾶτιν καὶ τὴν ἐνταῦθα ἀπὸ ἔτους σχεδὸν συστάσαν *Λέσχην τῶν Μικρασιατῶν σπουδαστῶν*, ἧς ὁ σκοπὸς ἦν «*ἡ μελέτη πάντων τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἡ μόρφωσις κοινῆς γνώμης περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.*» Ὅθεν, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Κοσμητείαν τῆς ἐν λόγῳ Λέσχης ὅπως ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων διαλέξεων καὶ ἀναγνωσμάτων παραχωρῆ τῇ *Ἐβδομάδι* ἢ περιλήψιν τῶν πρώτων ἢ καὶ ὀλόκληρα τὰ δευτέρα, εὗρεν αὐτὴν προθυμοτάτην εἰς τοῦτο.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν, βλέποντες τὴν ἀθορύβως καὶ ἀνευ ἐπιδεικτικῆς ἐργασίας τῶν ἀδελφῶν Μικρασιατῶν συγχαίρομεν τοῖς σχοῦσι τὴν πρωτοβουλίαν τοιοῦτου κέντρου ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Μ. Ἀσίας διψῶντες παιδεῖαν καὶ ἐπιστήμην συρρέουσι νέοι οἱ νέοι οὗτοι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἰδίων σπουδῶν ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ πατριὸν ἔδαφος συνδραυλίζουσι καὶ ἀναζωπυροῦσι τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καθ' ἅπασαν τὴν δυτικὴν χερσόνησον τῆς Μεγάλης Ἀσίας, ἐν ἧ' οὐκ ὀλίγα ἑκατομμύρια Ἑλλήνων διαβιοῦσι, πιστὰ μὲν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ, ἀγνοοῦντα δὲ τὸν ἐθνισμὸν αὐτῶν ὡς ἐκ τῆς παχυλῆς ἀμαθείας, εἰς ἣν μακρῶν δουλεία καὶ παντελής ἑλλειψὶς συγκοινωνίας ἐβύθισεν αὐτὴν. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἀπλῆ καὶ μόνη ἀπαριθμησις τῶν ἐν τῇ *Λέσχῃ τῶν Μικρασιατῶν Σπουδαστῶν* γενομένων μέχρι τοῦδε ἐργασιῶν ἀρκεῖ ὅπως

δείξῃ πόσον ἐδραίως ἐργάζεται καὶ πόσον χρήσιμος τῷ καθόλου ἑλληνισμῷ ἡ ἐργασία αὐτῆς εἶναι.

α) Ὁ κ. Ἀρ. Γαβριήλ, ἱατρός, ἀνέγνω «Γενικά τινὰ περὶ τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας τῆς Μ. Ἀσίας».

β) Ὁ κ. Ἀ. Σ. Ἀλεξοπούδης «Περὶ δημοτικῶν φημάτων τῆς Καππαδοκίας».

γ) Ὁ κ. Ἀλ. Τουργούτης «Περὶ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Ἀνακῆ καὶ τῶν περὶ ἑλληνοφώνων χωρίων».

δ) Ὁ κ. Ἰωακείμ Βαλαβάνης ἐμίλησε «Περὶ Ἰκονίου».

ε) Ὁ κ. Τηλέμ. Μ. Ἀναστασιάδης ἀνέγνω «Περὶ Κυζίκου».

ς) Ὁ κ. Χρ. Πανταζίδης «Περὶ Συνόψεως ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἁ τῶν Ἀθηναίων κληρουχίας».

ζ) Ὁ κ. Θ. Μιχαηλίδης «Περὶ Λυδίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν Λυδῶν βασιλέων».

η) Ὁ κ. Μ. Μουσαῖος ἀπέστειλε πραγματεῖαν «Περὶ Λεβηθίου καὶ Μάκρης».

θ) Ὁ κ. Α. Λεβίδης ἠμοίως «Περὶ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Γιοζγκάτης».

ι) Ὁ κ. Α. Γαβριήλ ἠμοίως ἅμα μεταβλᾶς εἰς τὴν γενέτειραν «Περὶ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Νεαπόλεως καὶ τῶν περιχώρων» καὶ

κ) Ὁ κ. Γ. Δημητριάδης «Περὶ Μεσαχώρου τῆς Βιθυνίας».

Τὰ ἔργα ταῦτα ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν, διότι δὲν προέρχονται ἐξ ἀπλῆς μελέτης, ἀλλ' ἐξ ἐπιτοπιῶν ἐρεύνης τῶν μερῶν, περὶ ὧν ἕκαστος τῶν κυρίων τούτων ἐπραγματεύθη. Οὕτω δὲ βαθμηδὸν βεβαίως θέλει καταρτισθῆ πλήρης καὶ ἀκριβὴς γνώσις τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάσονα Ἀσίαν ἑλληνικῶν χωρῶν, ὧν οὐδ' ἀμυδρὰν οἱ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ζῶντες γνῶσιν ἔχομεν.

Διὰ πάντας λοιπὸν τοὺς ἐκτεθέντας λόγους ἡ *Ἐβδομάς* φρονεῖ ὅτι ἐξυπηρετεῖ ἐθνικὸν σκοπὸν, παρέχουσα προθύμως τὰς στήλας αὐτῆς εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τῆς *Λέσχης τῶν Μικρασιατῶν*, ὧν τὴν *ἐπιξεργασίαν* ἀνέθετο τῷ ἐκ τῶν συνεργατῶν αὐτῆς ἐντρίβει περὶ τὸ θέμα τοῦτο κ. *Ἰωακείμ Βαλαβάνη* ἀφ' ἑτέρου δὲ τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα νομίζει ὅτι θέλουσιν εὐρίσκει ἐκάστοτε οἱ πανταχοῦ ὁμογενεῖς. Οὕτως ἀρχόμεθα σήμερον τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκ Γιοζγκάτης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀναστασίου Μ. Λεβίδου ἀποσταλείσης διατριβῆς.

— Καθ' ἣν στιγμήν ἢ μικρὰ καὶ ἐν σπαργάνοις εἰσέτι διατελοῦσα παρ' ἡμῖν βιομηχανία, εὐρίσκεται ἐν καχεκτικῇ καὶ πρόβληματικῇ θέσει, ἕνεκα τῆς ὑφισταμένης οικονομικῆς κρίσεως, τινὰ δὲ τῶν ἐργαστασίων αὐτῆς ἀνέστειλαν τὰς πληρωμὰς, ἄλλα δὲ διέκοψαν τὰς ἐργασίας αὐτῶν, τὰ δ' ἐναπομείναντα ὀλίγα παλαιουσιν ἀγωνιωδῶς κατὰ τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν καὶ ἄλλων προσκομιμάτων, παρήγορος ἀκούεται φωνή, καίτοι

εργάτως, καθ' ἣν, ὡς λέγεται, ἡ Κυβέρνησις ἀπεράσισε ἢ ἀνακουφίσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν παραγέλλουσα διὰ μειωσθεῖσας εἰς τὰ ἐγχώρια ὑφαντουργεῖα τὰ διὰ τὸν Στρατὸν χροιώδη βαμβακερὰ ὑφάσματα, ἀντί τὸν προμηθευθῆ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡς εἶχε διαδοθῆ. Ὅπως καταδειχόμεν τὴν χρησιμότητα καὶ σπουδαιότητα τῆς ὑφαντικῆς βιομηχανίας παρέχόμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς *Ἐβδομάδος* τινὰ περὶ τοῦ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος γνωστοῦ βιομηχανικοῦ τούτου κλάδου, ὅστις πλείστασι θύσσας δύναται νὰ προσπορίσῃται ὠφελείας εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τοὺς ἐπιχειρήσοντας νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην κεφαλαίουχους καὶ ἐπιχειρηματίας.

— Ἐντὸς τῆς *ἑβδομάδος* ταύτης πωλεῖται εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ *χιλιάδας* τὸ σατυρικὸν ἡμερολόγιον τοῦ *Ῥωμηοῦ*, περιέχον τοὺς βέροντας ἐκείνους, πλήρως εὐφορίας καὶ πρωτοτυπίας στίχους, οἵτινες ἀπορροῦσιν ἐκ τῆς γνωστῆς μοναδικῆς τριάδος. Ἰδοὺ τινὲς τῶν ἐν τῷ ἡμερολόγιῳ τίτλων. «Ῥωμηοῦ ἡμερολόγιον καὶ μετέρολογίον», «Προφητεία ἀμπληθεῖς καὶ καθ' ἅλα ἀληθεῖς», «Ὁδηγὸς τῶν Ἀθηνῶν, χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν», «Ἐορταὶ θρησκευτικαὶ καὶ συγχρόνως ἐθνικαί», «Ἡθὴ καὶ ἐθίμα ποικίλα, εἰς ἀμφοτέρας τὰ φύλα», «Ἐνας παπᾶς, ἄν ἀγαπᾶς», «Συναγματάρχης πρῶτης, σπουδαῖος ὑδροπότης» κλ. Ἄν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπευθυνόμενας πρὸς τὸν κ. Ζουρῆν αἰτήσεις δύναται νὰ προείπῃ οὐδὲν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἐλλ. βιβλίων θὰ παράσχη μείζονα ἀριθμὸν καταναλώσεως.

— Ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κυρίου *Ἄ. Σαλβατὴρ* ποιήματα ἀπευθυόμενα πρὸς τὸν ἡμέτερον συνεργάτην κ. *Σπυρίδωνα Παγανέλην*, ὅστις, δι' αὐτοῦ καὶ διὰ πολλῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν σταλεισῶν ἐπιστολῶν, ἐξυψοῦται εἰς τὴν ἐμπρῆπουσαν αὐτῷ φιλολογικὴν θέσιν, συνεπίεσας τῆς ἐν τῇ *Ἐβδομάδι* καταχωρηθεῖσας κλασικῆς διατριβῆς του περὶ τῶν «Κοιμητηρίων Ἀθηνῶν». Τὸ ἐν λόγῳ ποίημα, δεικνύον τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἡ ἐν λόγῳ διατριβὴ ἐνεποίησε, λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ καταχωρίσωμεν, ὅπως μὴ προσκρούσωμεν εἰς τὴν γνωστὴν μετριωπροσύννη τὸ ἡμέτερον συνεργάτην.

— Ἐπιμελῶς διερχόμεθα τὰς πολυπληθεῖς σελίδας τῶν ἔργων τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου *Π. Δαρίσσης* κ. Δωροθέου Σχολαρίου ἐυαρεστηθέντος νὰ τὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν. Τὰ ἔργα ταῦτα εἰσὶ τὰ ἐξ ἄ. Κλείεις τῆς πατρολογίας καὶ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, ἧτοι εὐρετήριον πάντων τῶν συγγραμμάτων τῶν θείων ἡμῶν πατέρων διδασκάλων καὶ συγγραφέων τῶν περιεχομένων ἐν τῇ ἐν *Παρισίοις* ἐκδοθείσῃ Πατρολογία ὑπὸ *Migne* εἰς 161 τόμους, προσθήκῃ τῶν συγγραμμάτων 7 Βυζαντινῶν συγγραφέων ἐκ τῆς ἐν Βόννῃ ἐκδόσεως. β'. Ταμεῖον τῆς Πατρολογίας ἧτοι συλλογῆ τῶν ἐν τῇ Πατρολογία περιεχομένων κυριωτέρων ἐννοιῶν φράσεων καὶ ὑποθέσεων, αἱς συμπε-

ριελήφθησαν οὐκ ὀλίγα ἐκ τῶν Βυζαντινῶν ἱστοριῶν ἐκ τῶν *Ἐυσταθίου* εἰς Ὀμηρον παρεκβολῶν καὶ ἐξ Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφων τοῦ ἀληθοῦς τούτου γαμοῦ μέχρι τοῦδε ἀτυχῶς ἐξεδόθησαν μόνον δύο στοιχεῖα (Α καὶ Β) καὶ γ'. Ἔργα καὶ ἡμέραι, ἧτοι περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ συστάτων καὶ προικισθέντων Σχολείων, μετὰ ἐκτενοῦς προλόγου, στατιστικῆς καὶ περιγραφῆς τῶν ἐπαρχιδῶν Σωζουαγαθουπόλεως καὶ Δημητριάδος. Μόνον ἐκ τῶν ἐκτάκτου πολυμαθείας καὶ φιλοπονίας συγγραμμάτων τούτων δύναται τις νὰ κατανοήσῃ τὸν ἀγνωστον ἡμῖν Ἔθνικόν πλοῦτον!

— Ἐξεδόθη ἡ «Ἀθανασία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ ἀνεύρεσις τῆς ὀμηρικῆς γλώσσης ἐν ταῖς δημόδεσι διαλέκτοις τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς» (ἀποσπάσματα ἐξ ἀνεκδότου συγγραμματος), ὑπὸ *Κ. Κομπούλου* ἐμπεριέχουσα τὰ ἄλλως ἔρηγνεντα παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἀπάντησιν τῷ ἀκαδημαϊκῷ κυρίῳ *E. Egger*. Τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα εἶνε πολὺτιμον διὰ τοὺς περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀθανάτου ἑλληνικῆς γλώσσης ἐνδιαφερομένους.

— Ἐπίσης ἐξεδόθη εἰς ἓνα τόμον ἐκ σελίδων 289 ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματολογίας» πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς 23 Ἰουνίου τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ *B. Γ. Βυθούλια*. Ἡ γραμματολογία αὕτη τιμᾶται δρ. 3,30.

— Μικρὸν πρὸ τῆς πυρκαϊῆς τῆς ἀγορᾶς ἐν *Μαρκήσιος Bute* διὰ τοῦ ἐλθετοῦ *ζωγράφου* κ. *Zillieron* ἀντέγραψε τὰς ἐν τῷ τρουλλῷ τῆς *Μεγ. Παναγίας* ἀγιογραφίας δεόντως ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιμηθείσας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀγιογραφίων τούτων ἐννοεῖται ὅταν ἐκδοθῶσιν παρέχει ὁ κ. *Μαρκήσιος* διὰ σώσεως ταύτας. Αἱ εἰκόνες αὗται παριστῶσι τὸν ψαλμὸν «Πᾶσα πνοὴ ἀινεσάτω τὸν Κύριον». Ὁ τρόπος μετ' οὗ ὁ ζωγράφος τὸν ψαλμὸν τούτον ἔγραψεν εἶναι ἀμίμητος. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Τρουλλοῦ ὁ *I. X.* ἐπὶ θρόνου καθήμενος ἠμειλεῖται ὑπὸ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων εἰς 9 τάγματα διακρουμένων, μετὰ ταύτας φαίνονται οἱ οὐρανοὶ ἠμνοῦντες τὸν Πλάστην εἶτα δὲ κατὰ τὸν στίχον, ἀινεῖτε αὐτὸν ἥλιος καὶ σελήνη, ἀινεῖτε αὐτὸν τὰ ἀστρα καὶ τὸ φῶς ὁ ζωγράφος ἀινεῖται ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη τὰ ἀστρα καὶ τὸ ζῶδιον αἰνοῦντα τὸν Θεόν. Ὑποκάτω τούτων εἶτα ἠμνοῦσι τὸν Θεὸν αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, πύρ, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος... εἶτα ἠμνοῦσιν αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, βασιλεῖς, ἀρχόντες, κριταὶ γῆς, παρθένοι, νεανίσκοι, καὶ τὸ πάντων ὠραιότατον κατὰ τὸν στίχον ἀινεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, ἀριθμὸς τις νεανίδων χορεύουσι κρούοντες διάφορα μουσικὰ ὄργανα νεανίσκων τινῶν.

— Τὸ *Μέγα Συμβούλιον* τῆς *Ζυρίχης* τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐπιμύτως ἀπέριπτε τὴν ἐκ νέου εἰσαγωγήν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς παρεδέξατο ταύτην διὰ ψήφων 133 κατὰ 52.

— Ἐν τῇ «*Revue politique et litté-*

raire» ἐδημοσιεύθη ἐκτενὴς διατριβὴ τοῦ κ. *Καρλόλου Μπιγκώ* περὶ τῆς ἐν τοῖς *Πανεπιστημίοις* διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς. Διὰ πολλῶν ἀποδεικνύει δ κ. οὐτος ὅτι αἱ γλώσσαι αὗται διδασκόμεναι πληρμελέσασα, οὐδένα ἀποφέρουσαι καρπὸν καὶ ὅτι πρέπει ἢ νὰ βελτιωθῇ ὁ τρόπος τῆς διδασχῆς ἢ νὰ παύσῃ ἐντελῶς αὕτη, τῶν νεωτέρων γλώσσων οὐσῶν ἐπαρκῶν διὰ πᾶσαν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν.

— Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἐν *Παρισίοις* ἀνθρωπολογικῆς Ἐταιρίας ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Lagneau* ἐπαρουσίασε τὸ προσεχῶς δημοσιευθὸν ἐκτενὲς ἔργον τοῦ ἐν *Παρισίοις* διακεκριμένου Ἑλληνικοῦ κυρίου *Κλωνῶν Στεφάνου* ἐπιγραφόμενον «Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν». Ὁ γὰρ ἀκαδημαϊκὸς ἀνέλυσε λεπτομερῶς τὸ ἔργον τούτου καὶ ἐξήρε τὴν μεγάλην αὐτοῦ σπουδαιότητα. Λίαν ἐπαινετικῶς ὠμίλησεν ἐπίσης περὶ τοῦ ἔργου τούτου ὁ καθηγητὴς τῆς ἀνθρωπολογικῆς Ἐταιρίας κύριος *Dally* καὶ ὁ διακεκριμένος νεὸς ἀνθρωπολόγος κύριος *Manouvrier*. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ λαβοῦσα τὸν λόγον ἡ γνωστὴ ἀνθρωπολόγος καὶ μεταφράστρις τῶν ἔργων τοῦ *Δαρβίνου* κυρία *Clemence Royer* ὠμίλησε περὶ τῆς ἐπιδράσεως ζενικῶν στοιχείων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξεφράσθη λίαν εὐνοικῶς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

— Ἐν τῇ «*Εφημερίδι* τῆς *Βαρκελώνης*» (*Diario de Barcelona*) ἀνεδημοσιεύθη τὸ ἐν τῷ ἀριθ. 26 τῆς *Ἐβδομάδος* γράφον περὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ «Ἀλκάδου τῆς *Θαλαμῆας*» τοῦ «*Στοιχειοῦ*» καὶ τοῦ «*Μυστικῆ* καὶ *Φαναχτά*», ἀς ἐκαλλιτέχνησεν, ὡς γνωστὸν, ὁ συντάκτης τῆς «*Νέας Ἐφημερίδος*» κ. *Ιωάννης Κ. Καμπούρογλος*. Ὡς ἐπιπροπορήθημεν, τὰ ὄρατα ταῦτα δραματικὰ ἔργα ἐκδοθῆσονται προσεχῶς ἐν ἰδίῳ πολυτελεστάτῳ τεύχει, ἡ δὲ *Ἐβδομάς* θέλει φροντίσει νὰ ἀποστείλῃ ἀντίτυπα πρὸς τοὺς ἐν Ἰσπανίᾳ φίλους τῆς, οἵτινες τοσαύτας πρὸς ἐμᾶς ἡμῖν τῆς νεοελληνικῆς καταβάλλουσι προσπάθειας καὶ τοσαύτην στοργὴν αἰσθάνονται διὰ τὴν νεαρὰν ἡμῶν φιλολογίαν.

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΩΝΤΟΥ
ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

§ 13. Τοῦ ὀνόματος *χυμός* ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρὰ, οὐχὶ βραχεῖα. Ὡς τὰ ὀνόματα *θυμός* καὶ *ρυμός* ἐχουσι τὴν παρατελευτηνὴν ἐκτεταμένην, οὕτω καὶ τὸ *χυμός*. Ὅθεν καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκεκριμένων ἐπιθέτων τὰ παραθετικά ἐκφέρονται διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, οἷον *εὐχυμότερος* (Πλουτ. Ἠθικ. σελ. 690 α') καὶ *καχοχυμότερος* (Ἀθην. σελ. 24 α'), κτλ. Ἡρωδίων. περὶ Ἀιχρόν. σελ. 300,3 «Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα, ἔχοντα τὸ γ παραληγόμενον, ὀξύνεσθαι θέλουσι καὶ ἐκτείνεν τὸ γ, οἷον θυμός, *χυμός*, δρυμός, ρυμός· εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς ὑπάρχει, καὶ προπαροξύνεσθαι θέλουσι καὶ συστέλλουσι τὸ γ, εἰ μὴ ἐκ συνθέσεως ὑπάρχει,

οἷον ἐρυμός, ἔλυμος, διδυμός, ἐτυμός ὁ ἀληθής· τὸ δὲ πρόθμιοσ καὶ τὸ μεγαθύμος καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ συνθέσεως ἔχον τὰ γ. Πρβ. καὶ *Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 298, 26* καὶ *Δράκ. Στρατον. σελ. 79, 6*, ἔνθα ἀντί τοῦ ἐκ συναιρέσεως γραπτέον ἐκ συνθέσεως. Τὸ ἐρυμός, ὅπερ φέρεται καὶ ἐν *Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 292, 2*, νομίζεται ὑπὸ τινῶν ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις τοῦ *Ἐθρυμός* (Ἰδε *Ἐρσιον Ἡρωδ. σελ. 373* καὶ *Δέντζιον Ἡρωδ. Τόμ. Α', σελ. 172*).

Χοιροβοσκ. Ἐπιμερ. εἰς τὸ Ψαλτήρ. σελ. 81,25 «Τὰ δὲ ἐκ τοῦ πρώτου προσώπου γινόμενα ὀνόματα ἴσῃ καὶ ἴσῃ ἐκτείνουσι Ἀττικῶς τὸ γ. Καὶ τὸ θύμός δὲ μακρὸν ἔχει τὸ γ· τὰ γὰρ εἰς ΜΟΣ ὀξύτονα δισύλλαβα τῷ γ παραληγόμενα ἐκτείνονται αὐτὰ *χυμός*, δρυμός, ρυμός, θυμός». Ἀρχαῖδ. περὶ Τόν. σελ. 59, 26 «Τὰ εἰς γ ΜΟΣ ἔχοντα τὸ γ ἐκτεταμένον δισύλλαβα ὀξύνονται· κρυμός, ρυμός, θυμός, *χυμός*. Ἐθμός δὲ τὸ κύριον καὶ ἴσῃ ἢ βοτάνη· Δρυμός δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ προσήγορικῶ ὀξύνονται» καὶ σελ. 196, 15 «Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα ἔχοντα τὸ γ ἐκτείνουσι αὐτὸ *χυμός*, θυμός». Δράκ. Στρατον. σελ. 101, 10 «*Χυμός*· τὸ γ ἐκτείνει· τὰ γὰρ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα ἔχοντα τὸ γ ἐκτείνουσι αὐτὸ, οἷον θυμός, δρυμός, ρυμός, *χυμός*». Πρβ. καὶ Ἔτουμ. Μέγ. σελ. 568, 34 «Ἡ ὅτι τὰ εἰς ΜΟΣ ὀξύτονα τῷ γ ἐκτεταμένω παραλήγονται, οἷον θυμός, ρυμός, δρυμός» καὶ *Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 253* «Ἐθμός ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμμυον, ὃ δι' ἀκραν ἀποριαν χρῶνται οἱ πένητες. Ἐχει δὲ τὸ γ βραχὺ, τὸ δὲ θυμός, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μακρὸν» καὶ «Ἐθμός γὰρ εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς — Οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται καὶ βραχυπαραλήκτως καὶ βαρυτόνως· ἐκτείνόμενον γὰρ καὶ ὀξυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κλινομένην δηλοῖ τὴν ψυχὴν». Σημειωτέον δ' ἐν παρόδῳ ὅτι τὸ ἀρσενικὸν θύμος ἀπαντᾷ παρὰ μόνον τοῖς μεταγενεστέροις, ὡς παρὰ *Πλουτάρχῳ* καὶ *Γαληνῷ* καὶ ἄλλοις. Ἐγένετο δ' αὐτοῦ χρῆσις καὶ ὑπὸ τοῦ *Νικάνδρου*, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ *Ἀθήναιος* λέγων (σέλ. 68 β') «Ὅτι εἰρηται ἀρσενικῶς ὁ θύμος καὶ ὁ ὀρίγανος — Τὸν δὲ θύμον ἀρσενικῶς *Νικάνδρος* ἐν *Μελισσοῦργικῶι*». Γράφει δὲ καὶ ὁ *Ἐυστάθιος* ἐν ταῖς εἰς Ὀμηρον *Παρεκβολαῖς* σελ. 1148, 25 «Τοιοῦτου μεταπλασμοῦ σὺν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ὁ θύμος καὶ τὸ ἴσῃ καὶ ὁ γάρσος παρ' Αἰσχύλῳ, φάσι, καὶ τὸ γάρον». Ὑπὸ τῶν δοκίμων ἐλέγξοτο οὐδετέρως τὸ ἴσῃ καὶ πληθυντικῶς τὰ θύμα. Λεξ. *Βινδοῦ*. σελ. 102, 7 «Ἐθμός αἱ Ἀττικαὶ οὐδετέρως λέγουσιν, ὡς τὸ ἴσῃ». Πρβ. καὶ *Ἐυστάθ. σελ. 1390, 57*.

Τὰ ὑπὸ *Μαξίμου* τοῦ *Πλανοῦδη* γεγραμμένα ἐν τῷ περὶ Γραμματικῆς *Διαλόγῳ* (Βαχμ. Ἄν. Β', σελ. 25, 22-26, 3) θὰ ἐξετάσωμεν ἐν οἰκειοτέρῳ τόπῳ.

Παρατιθέμεθα δὲ καὶ ποιητῶν χωρία, ὑπ' ὧν σαφέστατα μνησθεῖται ὅτι ἐκτεταμένον εἶνε τὸ δίχρονον τοῦ ὀνόματος *χυμός*. *Δαμόξεν.* παρ' Ἀθην. σελ. 102 δ' :
ἔχου μὲς ὀμαλῶς πανταχοῦ σὺνίσταται.

Ἐυστάθ. παρ' Ἀθην. σελ. 293 γ' :
ὁμοίαν τοῦτοσ ἐὼνα χυμοῖον.
Κεῖται δὲ καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ *Σοφοκλέους* παρὰ *Στοβ. Ἄνθολ. ΕΔ', 13* :
τιλὸσ δ' ἔχου μὲς οὐδ' ὄπωσ ἀφῆ θέλι :
οὐτ' ἐν χερσὶν τὸ κῆμα σῆμφορον μένειν.
Ἄλλ' ὁ *Μεινέκιος* εἰκασε κρυμῶσ.
Ἐσχηματίσθη δὲ καὶ ῥῆμα *χυμῶ* ἐκ τοῦ *χυμῶς* φερόμενον ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις τοῦ *Ἀριστοφάνους* στίχ. 162. *Σουῖδ.* «*Ἐχύμοισ*· ἀντί τοῦ *ἐγγυμον* ἐποίησαν Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Ἀνακρέων κάλακος, ὅπερ ἀρμονία ἐχύμοισαν» (Πρβ. καὶ λ. ἐπιτρούσσατο). Ἐν ταῖς κωδίξις τοῦ *Ἀριστοφάνους* εἶνε γεγραμμένον ἐγγύμοισαν, ὅπερ τῇ ἔ ἀναλογία μάχεται καὶ τὸ μέτρον διασφαιρεῖ. Ἐχί δὲ καὶ ὁ κωδῖξ τοῦ *Πουχίου* «*Ἐγγύμοισαν*· ἤρτησαν» ἀντί τοῦ «*Ἐχύμοισαν*· ἤρτησαν». Ὁ *Μεινέκιος* μετέγραψεν ἐνδοιαζῶν ἐγγύμοισαν.

Πολλοὺ θαυμασμοῦ ἄξιον φαίνεται ὅτι ὁ *Σπαννέμιος* ἐν ταῖς εἰς τὸν *Καλλίμαχον* *Παράτηρήσει* (σέλ. 754 Ἐρον.) μετέβαλε τὸ ἐν ταῖς Ἰκτίσι τοῦ *Αἰσχύλου* στίχ. 719 :
πρίπουσ δ' ἀνδρὲσ νάσι μελαγχίμοισ·
καὶ τὸ ἐν ταῖς *Χοιφόροις* στίχ. 11 :
σῑσῑεῖ γυναικῶν φάσι μελαγχίμοισ.
εἰς τὸ *μελαγχίμοισ* καὶ τὸ ἐν ταῖς *Φοινισσαις* τοῦ *Εὐριπίδου* στίχ. 372 :
κάρα τυρήσισ καὶ πέλοισ μελαγχίμοισ·
εἰς τὸ *μελαγχίμοισ*. Τὸ ἐπιθετὸν *μελαγχίμοισ*, ὅπερ κικῶσ ἐνίστ' ἀναγνωσόμενον μεταπίπτει εἰς τὸ *μελαγχίμοισ*, ὡς τὸ *δύσχυμοισ* εἰς τὸ *δύσχυμοισ* καὶ ἄλλως ἀτοπον ἐξελέγγεται ἐν καὶ τῷ μέτρῳ οὐδαμῶς συνάδει μακρῶν ἔχον τὴν παραλήγουσαν· ἄν δ' ὁ *Σπαννέμιος* μὴ ὀλιγώρει τῆς προσφάτως τοῦ ὀνόματος *χυμῶς*, οὐδαμῶς θὰ εἰσῆγεν εἰς τὰ ποιήματα τῶν τραγωδοποιῶν *Χωλιάμβους* (Ἰδε *Βαλκενάριον* *Εὐριπ. Φοιν.* Τόμ. Α', σελ. 198 Διψ.). Ὑπομνηστεῖον δ' ἐστὶ παρὰ τῷ Ὄμηρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς εὐρίσκεται τὸ πληθυντικὸν ὄνομα συνεσταλμένον ἐχόν τὸ γ (Ἰδε *Ἐρμαννῶν Ὀργικ.* σελ. 128 καὶ *Σραδῆρον Μουσ.* σελ. 326 κέξ. καὶ *Φρίσχιον Θεοκρ.* Τόμ. Α', σελ. 54. Πρβ. καὶ *Δουιδερλίττον Ὀμηρ. Γλωσσ.* § 27). Φανερόν ἐξ ὧν διελεύθερον ἐγένετο ὅτι μακρῶν ἔχει τὴν παραλήγουσαν τὸ ὄνομα *χυμῶς*. Δυσκόλιος δὲ τις πίθεται ὅτι εἶνε δυνατὸν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις οὕτως εὐγνωστον πρᾶγμα ἢ ἀγνωστὸν ὑπ' ἀνδρὸς ἀσχολουμένου περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἀλλ' ὅμως ὁ πολὺς *Βερναρδάκης*, ἐν διὰ στόματος αἰεὶ οἱ σύμφωνα ἔχουσι, διδάσκει ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ ὅτι βραχὺ εἶνε τὸ γ τοῦ ὀνόματος *χυμῶς*. Τάδε γράφει ὁ σοφώτατος γραμματικὸς ἐν σελ. 165, § 471 :
«Ἡ -μοσ ἔχει συνήθως πρὸ ἑαυτῆς σύμφωνα, λαμβάνει δὲ σ, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ κλίσις τοῦ ῥήματος δὲν ἐχῇ αὐτὸ — Ἐὰν δὲ ὁ χαρακτήρ ῥήματος (δισυλλαβίου συνήθως) ἦνε σ, τρέπεται πολλάκις εἰς ο, ὅπως καὶ ἐν τοῖς εἰς -οσ παραγώγοις, οἷον : στέλ -λω στολ -μῶς (ὅπως καὶ στόλος), καὶ -ρω (γρ. κέρω -ω) κορ -μῶς, πλέκ -ω πλοχ -μῶς

ΣΗΜ. ἄ. Μόνον ἀρχαῖά τινα ἐκ καθαρολήκτων εἰς -μοσ παράγωγα δὲν λαμβάνουσι σ πρὸ τοῦ μ, οἷον : χέ -ω κέχουμαι· χυ -μῶς· δεῖ -μοσ· θυ -ω θυ -μῶς ῥυ -μῶς κλπ.»

Ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος *ἐγγυμοισ* ἔχει βραχὺ τὸ γ, ὑπέλαβεν ὁ *ταλαιπώρος Βερναρδάκης* ὅτι ὅμοιον αὐτῷ κατὰ τὴν προσφάδιαν τῆς παραλήγουσας εἶνε καὶ τὸ ὄνομα *χυμῶς*.

Μεινέστιν δ' ἀνεπιστάσιαν ἐμφαίνει τὸ «Ἐὰν δὲ ὁ χαρακτήρ ῥήματος ἦνε ε, τρέπεται πολλάκις εἰς ο, οἷον στέλλω στολ -μῶς· κέρω -ω κορμῶς, πλέκω -ω πλοχ -μῶς». Δὲν εἶνε γελοιώτατον τὸ ἐ τῶν ῥημάτων στέλλω καὶ πλέκω καὶ κέρω (κέρω) νὰ νομίζηται χαρακτήρ; Καὶ τὰ παιδάκια γινώσκουσι καὶ αὐτοὺς ὁ *Βερναρδάκης* ἐν τῇ *Γραμματικῇ* (σέλ. 25, § 138) διδάσκει ὅτι τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς ῥίζης ὀνομάζεται χαρακτήρ.

Παρατηρητέον δ' ἐστὶ, καίτοι λέγων ὁ *Βερναρδάκης* ὅτι τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς ῥίζης ὀνομάζεται χαρακτήρ, ὅμως πολλάκις ἐν τῇ *Γραμματικῇ* γράφει χαρακτήρ ἢ ὁ χαρακτήρ τῆς ῥίζης, προστιθεῖς ἐκ περισσοῦ τὴν γενικὴν τῆς ῥίζης, οἷον

§ 179 «ὡς ἐκ τοῦ χαρακτήρος τῆς ῥίζης» καὶ «τὰ ἔχοντα χαρακτήρα τῆς ῥίζης ἢ ἀφῶνον ἢ κτέ » καὶ «τὰ ἔχοντα χαρακτήρα τῆς ῥίζης φωνῆσιν».

§ 180 «ἀποβάλλομεν ἢ τρέπομεν τὸν χαρακτήρα τῆς ῥίζης» καὶ «ἐκτείνομεν μόνον τὸ πρὸ τοῦ χαρακτήρος τῆς ῥίζης βραχὺ φωνῆσιν».

§ 182 «εἰάν ὁ χαρακτήρ τῆς ῥίζης εἶνε λ».

§ 183 «εἰάν ὁ χαρακτήρ τῆς ῥίζης ἦνε χυλοφόφων ἢ οὐρανισχύφωνον».

§ 185 «εἰάν ὁ χαρακτήρ τῆς ῥίζης εἶνε ἀπλῶς ὀδοντόφωνον».

Πρβ. καὶ § 188, 192, 195, 196, 202, 209, 210, 213, 251 α' καὶ β' καὶ γ', 271. Τῆς ποιικιλίας δ' ὁ *Βερναρδάκης* ἐραστής ὧν ἄλλοτε μὲν γράφει ἐὰν εἶνε, ἄλλοτε δὲ εἶν ἦνε.

Ἐν § 11 γραπτέον : ἀγασταχυς, εὐσταχυς, καλλίσταχυς, μεγαλόσταχυς, μικρόσταχυς, πολύσταχυς.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 14 Τῶν ἁγίων μαρτύρων *Ναζαρίου*, *Γεωργίου*, *Προστασίου* καὶ *Κελαίου*, καὶ *Κοσμά* τοῦ παινιτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ.—Πάντες οἱ *Μάρτυρες* οὗτοι ἤθλησαν ἐν *Μεδιολάνοις* κατὰ τὸν ἐπὶ *Νέρωνος* κινήθητα φοβερόν διωγμὸν τῷ 64.

Ὁ δὲ *Κοσμάς* ἦν ἐξ Ἱεροσολύμων, ἧτις καὶ ἄγία *Πόλις* καλεῖται, διὰ τοῦτο ὁ αὐτοὺς καὶ Ἀγιοπολίτης ὀνομάζεται.

Ἐν σύγχρονος συνληκτικῆς καὶ συμμαθητῆς *Ἰωάννου* τοῦ *δαμασκηνοῦ* μετ' οὗ καὶ συναντηρῆθη υἱοθετηθεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ *Ἰωάννου* διὰ τὴν πενίαν καὶ ὀργάνιαν αὐτοῦ. Τῷ 743 προσχειρήσθη ἐπίσκοπος *Μαρίου* παραβαλάσσου πόλεως τῆς *Παλαιστίνης*. Ὁ εὐσεβὴς οὗτος *Ἰσάβρη*ς ἐντελῶς ἀπερῶθη εἰς τὴν ἱερὰν ἠμολογίαν καὶ ποιῆσιν κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ποιητῆς καὶ μελωδῶδς ὀνομαζόμενος. Οἱ κανόνες

τών Χριστουγέννων και των Θεοφανείων της Πεντηκοστής, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, της Κυριακής των Βαίων και ὁ βαρυσυνήθης τοῦ Μεγάλου Σαββάτου εἶναι ἔργα τοῦ ἱεροῦ Κοσμά.

Τοσαύτης δ' οὗτος ὑπολήψεως ἀπέλαυνε, ὥστε εἰς τὸν θάνατον τοῦ διὰ μαθηματικῶν ὑπολογισμοῦ ἐξήτητος νὰ δείξῃ ὅτι $K o c m \alpha \zeta$ καὶ $A \delta \rho a$ μαθηματικῶς εἶσι ταυτόσημα καὶ ἰσοδύναμα,

K	= 20	καὶ	A	= 30
o	= 70		y	= 400
c	= 200		p	= 100
m	= 40		a	= 1
a	= 1			
s	= 200			

531 = 531

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ στίχος «Κοσμάς ἀκόω, καὶ λόρα ψηφίζομαι» Γ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΑ.—14 Ὀκτωβρίου 1798. Ὁ Ἀλῆ Πασῆς εἰσέρχεται εἰς τὴν Πρέβεζαν σφάζων καὶ ἐξανδραποδίζων τοὺς Χριστιανούς.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ ἔρσις τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου ἐπιόντος ἔτους. — Ὁ διαπρεπὴς δημοσιογράφος καὶ γνήσιος Ἕλληνας κ. Ὁδ. Ἰάλεμος καὶ αὐτὸς ἐν τῇ «Ἀνατολικῇ ἐπιθεωρήσει» καταγγέλλει τὸν πρῶτον πρεσβευτὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Σκόττερ ἐπὶ τῷ γνωστῷ καὶ ἄλλοτε ἐκδηλωθέντι μισελληνισμῷ του. — Ἐξεδόθη τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ διαιρέσεως τῶν φυλακῶν καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν νόμου, β. διάταγμα, ὁρίζον ὅν τοις ἄλλοις καὶ τὰς κατηγορίας εἰς ἀξιοκρίτους αἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους φυλακαί. — Μέσω πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἤρξατο τῶν παραδόσεων τοῦ ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς τοῦ φυσικοῦ δικαίου κ. Ν. Καζάκης. — Δικασθεὶς ὑπὸ τὸν Ἀ' στρατοδικεῖον ὁ συνταγματάρχης κ. Ἰ. Σίχου διὰ τὸν γνωστὸν τραυματισμὸν τοῦ λογίου ἀπελύθη ὡς ἐκτελέσας τὴν πράξιν ὑπὸ περιστάσεις ἀποκλειούσας τὸν καταλογισμὸν. — Ἐν Σοφίᾳ συνιστάται ὑπὸ τῆς βουλευτικῆς κυβερνήσεως Ἑθνικὴ Ἀκαδημία. — Τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ Brunswick ἀνέλαβεν ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις τὰ κ ρ α τ (δ ι α σ υ γ χ ω ν ε ὄ ν τ α ι !! — Νέα θρησκευτικὴ αἵρεσις ὁ σ τ υ ν δ ι σ μ ὸ ς ἀνεφάνη καὶ ἀναπτύσσεται τεραστίως ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ οἱ στυνδισταὶ οὗτε ἱερεῖς, οὗτε τελεταὶ οὗτε μυστήρια ἀναγνωρίζουσι. — Ἐπετράπη εἰς τὸν Ῥάλλον ὑποναύαρχον Lejeune ν' ἀναλάβῃ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Βασέρ. — Ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ ὁ βαρὺν δ' Ἐβερτων φιλέλληνας Γεν. πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, ἄλλοτε τοποτηρητὴς τοῦ Ἀρσίου. — Ἀπενεμήθη χάρις εἰς διαφόρους καταδικαστούς. — Ἀπὸ πρῶτης δεκεμβρίου ἐκδίδεται ἐν Βιέννῃ γαλλιστὴ ἐφημερὶς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πανελληνίος Ἐνωσις». — Ἐπετράπη εἰς τὸν ἄγγλον ἡγεμόνα νὰ συνάψῃ δάνειον ἐξ 100 χιλ. δραχμῶν διὰ δημοτικὰ ἔργα. — Ἀρχατὰ ἐρεψία ἀνεκαλύφθησαν ἀπέναντι τῆς πόλεως Πατρῶν. — Ἀπεβίωσεν ἐν Κεφαλληνίᾳ ὁ Γεώργιος Μεταξᾶς εἰς τῶν ἐνθερμότερων ριζοσπαστῶν. — Ἐν τῇ ἱατρικῇ εταιρίᾳ, ἧς ἤρξαντο αἱ συνεδριάσεις ἐγένοντο διάφοροι ἀνακαινώσεις ὑπὸ τῶν κκ. Γ. Βάφα, Γ. Φωκά καὶ Ἐ. Λάμπρου. — Μεγαλοπρεπῶς ἐγένετο ἐν Κωδιωνίᾳ ἡ κηδεία τοῦ ἀποβιώσαντος ἀξιοτίμου ὑποπροξένου Περ. Ἰ. Ψαρρά. — Ἀπεφασίσθη ὅπως διὰ τῆς δωρεᾶς Βαλκανίου ἀνεγερθῆ ἑθνικὴ βιβλιοθήκη παραπλεύρως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀνίστοχος τῇ Ἀκαδημίᾳ. — Καθεικόθη εἰς τὴν θάλασσαν ὁ ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Ταμείως ναυπηγόμενος ἀτμοδρόμων Ἀ λ φ ε ἰ ὶ ς. — Οἰκονομίαι πολλαὶ ἐγένοντο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ κράτους. — Κρούσματα χολέρας ἐγένοντο ἐν Μιλάνῳ. — Κρούσματα χολέρας ἐγένοντο καὶ πλησίον τῆς Ῥουῆν ἐν Γαλλίᾳ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

ἀδρα σοὶ ὁ Θεός! Τὸ ἡμερολόγιον μᾶς φωτίζει πάλιν εἰς τὸ νὰ ἀρχίσωμεν τὴν σοβαρὰν ἐργασίαν μας. Ὁ,τι ὁ Πλάτων ἔγραψε διὰ τὴν ἰδανικὴν τοῦ πολιτείας, τὸ ἐξετέλειαν οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἑορτολογίων προέγραφον τοὺς ποιητάς. Ἔθευ νὰ ἐκραττοῦν τὸ αὐτὸ καὶ οἱ ἐκδοταὶ τῶν ἡμερολογίων! Ἄλλ' ὅμως οἱ ποιηταὶ εἶνε πολυμήχανοι ἄνθρωποι καὶ εἰς τοῦτων ὁ Κοσμάς διαφυγὸν ἐκ τῆς ἐξουρίας ἐπανερχεται σήμερον καὶ ἐορτάζει ἀντὶ παντός ἄλλου τίτλου ὑπογραφόμενος ποιητῆς. Βεβαίως ὡς ποιητῆς θὰ ἦτο μάρτυς καὶ αὐτὸς ἀλλὰ καίτοι οἱ ἁγιογράφοι ἀντιλέγουσιν ἡμεῖς βεβαιούμεν ὅτι ὁ Κοσμάς οὗτος εἶνε ὁ σύντροφος τοῦ Δαρμιανῶ ὁ μετ' αὐτοῦ συμεριζόμενος τὸν ποιητικώτατον τίτλον τοῦ ἀ ν ά ρ γ ὄ ρ ο υ.

Καὶ νὰ ἴδῃτε ἀχαριστίαν τὸ κυριώτερον ὄργανον τῆς παρ' ἡμῶν ποιήσεως, ὁ Ῥωμῆς τῆς χθῆς, οὐδὲ λέξιν ἀναφέρει περὶ τοῦ συναδέλφου του ἁγίου. Ἄς ἴδωμεν τοῦλάχιστον ἂν θὰ τὸν ἐνθυμηθῆ εἰς τὸ πολύκροτον ἡ μ ε ρ ο λ ὄ γ ἰ ο ν του.

Ἡ ἀρχομένη σήμερον ἑβδομάς εἶνε πλήρης ἐπιπέτων διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀὔριον συμπληροῦται δεκαεπταετία ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ βασιλέως Γεωργίου μετὰ τῆς μεγάλης δουκίσσης τῆς Ῥωσσίας Ὁλγας, φερουσης καὶ τὸν ἐπίτιμον τίτλον ἀρχηγῶ τῆς 2ας μοίρας τοῦ Ῥωσσικοῦ στόλου. Τὴν Πέμπτην συμπληροῦνται ἐν καὶ εἰκοσὶν ἔτη ἀπὸ τῆς ἀφίσεως τοῦ βασιλέως εἰς Πειραιᾶ καὶ τὴν Παρασκευὴν ἄλλα τόσα, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας του. Ὡς γνωστὸν ὁ πρίγκιψ Γεώργιος Χριστιανὸς Γουλιέλμος Φερδινάνδος, Ἀδόλφος τριτότοκος υἱὸς τοῦ τότε διαδόχου τῆς Δανίας Χριστιανοῦ καὶ ναύαρχος τοῦ Δανικοῦ στόλου ἐδέχθη τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος τὴν 25 Μαΐου τοῦ 1863 προσνεχθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων συνέλευσεως δυνάμει πρωτοκόλλου ὑπογραφέντος τὴν παραμονὴν ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τῶν τριῶν προστατρίων δυνάμεων καὶ ὑπὸ τὸν δρον τῆς προστατρίσεως τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος. Δεκαπέντε δ' ἡμέρας μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ, ἀνήλθε καὶ ὁ πατὴρ εἰς τὸν θρόνον τῆς Δανίας.

Καὶ τοῦ χρόνου, Μεγαλειότατοι!

Τὰ τυπογραφικὰ λάθη δὲν εἶνε φαίνονται ἀποκλειστικῶν προνόμιον τῶν ἰδικῶν μας τυπογράφων καὶ τῶν ἰδικῶν μας τοιχοκολλημένων γνωστοποιήσεων. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐτοιχοκολληθῆ ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς Faculté de Paris ἡ ἑξῆς ἀγγελία :

«Ἑλληνικὴ εὐγλωττία Ὁ καθηγητῆς κ. Egger διδάξει κατὰ δευτέραν τοῦς κυριωτέρους ῥήτορας ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μέχρι τοῦ Πολίτου».

Ἡμεῖς ὁδ' ἐπιστεόμεν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἡμετέρου διακεκριμένου συγγραφέως καὶ φίλου κ. Ν. Πολίτου, ἀναγαλλικαί ἐφημερίδας χαριστολογουσαὶ δὲν ἔλεγον, ὅτι περὶ Πολυβίου πρόκειται τοῦ Polybe γενομένου Polyte.

Ὅστι οἱ τυπογράφοι μας δύνανται νὰ δικαιολογῶνται λέγοντες :

— Αὐτὰ συμβαίνουσι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τυπογραφικῶν σφαλμάτων παρατίθημα ἐν νουπότατον καὶ . . . ἀυθεντικόν. Ἀπὸ ἀλλήλων τῶν παρὰ τῷ σωφρονιστῆρῳ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς καθηκόντων τῶν, οἱ καθηγηταὶ κ. κ. κτλ. Φοβούμεθα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ φροντιστηρίου!

Πολλοὶ παρ' ἡμῶν φοβοῦνται τὰς μονομαχίας κατηντήσας δὲ τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον νὰ μετατιθῆται εἰς τὰς στήλας . . . τῶν ἐφημερίδων. Μὴ φοβείσθε, καλέ, καὶ δὲν φονεύονται ὅλοι οἱ μονομαχοῦντες ἰδοὺ καὶ μία στατιστικὴ, ἀποδεικνύουσα τὸ τοιοῦτον. Ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι κάπως πλέον συειθισμένοι, συνέ-

βησαν ἀπὸ τοῦ 1871 μέχρι τέλους τοῦ 1883 πεντακόσια τεσσαράκοντα πέντε μονομαχίαι, ἐξαιρέσει τῶν στρατιωτικῶν. Ἐκ τῶν 545, κατὰ μέσον δρον, μετὰ 77 μία καὶ μόνῃ ἐλάμβανον τραγικὸν τέλος! Ὅστι δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ὡς ἔζηε τὴν μονομαχίαν :

Πηγαίνουν 77 καὶ ἐπανερχονται 76!

Ἴδου δὲ καὶ ἐν ἀνεκδοτον μνημονεύμενον ὑπὸ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Πάπα Βενεδίκτου XIV καὶ ἀποδεικνύον πόσον ἀναγκαῖα εἶσι κάποτε αἱ μονομαχίαι . . .

«Δύο γερουσιασταὶ ἐμονομάχησαν διότι ἤλθον εἰς ἔριδας διαφωνοῦντες περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Τάσσου ἢ τοῦ Ἀριστοῦ. Ὁ ὑπὲρ τοῦ τελευταίου, ἐδέχθη φοδερὰν πληγὴν διὰ τῆς σπάθης τοῦ προτιμῶντος τὸν Τάσσον καὶ ἀπέθανε. Κατὰ τὰς τελευταίας τὸν στιγμῆς μετέβην νὰ τὸν ἴδω.

— Εἶνε κατὰστασις αὐτῆ, μοὶ εἶπε, ν' ἀποθάνω ἐν τῇ ἀμῆ τῆς ἡλικίας μου διὰ τὸν Ἀριστόν, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἀνέγνωσα; Καὶ ἂν τὸν ἀνέγνωσκον, πάλιν τὸ ἴδιον, δίδει. . . ἰγὼ δὲν τὰ κακαλαμβάνω αὐτὰ! . . .»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Πέντε, δέκα καὶ διακόσια μ' ἀπαρτίζουνε μονάχον, δίχως κἄν νὰ κατορθώσω ἐνα σύντροφόν μου νάχον.

Τῇ γραμματικῇ ἀν κάρη, θά με ἴδης ἐν τῷ ἄμα καὶ στὸ πρόσωπον θά μ' εὖρης ἂν μοῦ βγάλῃς ἐνα γράμμα.

Παίγνια τῶν καλλιγράφων τοῦ μεσαιῶρος

A

(Νὰ ἀναγνοσθῇ ἢ ἐν αὐτῷ φράσει)

Σ Η Ι Τ Ε Χ Ν Η
 Ο Σ Η Ι Τ Ε Χ Ν
 Ο Σ Η Ι Τ Ε Χ Ν
 Η Ο Σ Η Ι Τ Ε Χ
 Η Ο Σ Η Ι Τ Ε Χ
 Ρ Η Ο Σ Η Ι Τ Ε
 Ρ Η Ο Σ Η Ι Τ Ε
 Ω Ρ Η Ο Σ Η Ι Τ
 Ω Ρ Η Ο Σ Η Ι Τ
 Δ Ω Ρ Η Ο Σ Η Ι
 Δ Ω Ρ Η Ο Σ Η Ι
 Ο Δ Ω Ρ Η Ο Σ Η
 Ο Δ Ω Ρ Η Ο Σ Η
 Ε Ο Δ Ω Ρ Η Ο Σ
 Ε Ο Δ Ω Ρ Η Ο Σ
 Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Η Ο
 Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Η Ο
 Ε Ο Δ Ω Ρ Η

Πόθεν αἱ φράσεις «Κύριος τοῦ λίθου» «Πάν ὁ μέγας τέθηκεν» «Pro domo sua»;

ΑΥΣΕΙΣ

Αἶνιγμα τα. Λέξιν - ἔξιν. Ροῦς - οὐς. Μή-λος - ἴλος.

Ἐρῶ τῆσις. Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους μέγας ἦτο ὁ τοῦ Ἀναγνώστο ῤαθμός οὗτος ὄφειλε νὰ εἶναι λόγιος καὶ ἐγνωσμένης παιδείας ἀνὴρ, διότι εἰς τοῦτον παρεδίδοντο τὰ βιβλία καὶ αἱ Γραφαὶ τῆς Ἑκκλησίας, ἃς ὄφειλε νὰ παραβῆ πρὸς τὰ γνήσια τῶν ἀρχαιοτέρων κείμενα. Πρὸς τοῦτοις ὁ αὐτὸς ὄφειλε ν' ἀναγινώσκῃ ἀπ' ἑμβόλων ἀπροσκόπτως καὶ ἐντόνως, τὸ ἔστονον ἐν μεμβράναις κείμενον καὶ νὰ χωρίζῃ σαφῶς τὰ ἐν συνεχείᾳ σειρᾷ γεγραμμένα στοιχεῖα.

Ἡ ἀλληλογραφία ἐλλείπει χώρον εἰς τὸ προσεχεῖς.